

drer hos *Ford*, finder man ikke i hans film, der i høj grad synes funderet på et *argument*. I enkelte scener får han sagt noget konkret om sin hovedperson. Skovturen med mrs. Hammond og børnene er således ualmindelig smuk i sit klare forløb. Over for den virker f. eks. scenen, hvori Frank gør skandale på restauranten endnu mere unødvendig. I den første scene karakteriseres Frank fint ved sin optræden, i den anden demonstreres han i en livløs verden af konventionalisme. I det hele taget ville man ikke vente sig af Anderson, at han i så udpræget grad var optaget af det virkningsfulde udtryk. Han har megen forkærlighed for den brutale alles kamp mod alle på fodboldbanen, men billederne er anmassende i deres symbolik. Den mærkeligt forsuttede faderskikkelse, der optræder i Franks nærhed synes snarere at høre hjemme i fransk film i fyrrerne, og de mange klip, de lidt artificielle sceneovergange (ja selv en *zoom*-effekt) bidrager til ens indtryk af filmens usikkerhed. Den må prises for sin lyst til at komme videre, og for sin umiskendeligt personlige tone, og i engelsk film er den en bedrift, men man ville ønske, at man kunne have været mere glad for den.

1b Monty.

✱

Peckinpah

RIDE THE HIGH COUNTRY („De red efter guld“), USA 1961. Prod.: Richard E. Lyons. M.G.M. Instr.: Sam Peckinpah. Manus.: N. B. Stone Jr. Foto: Lucien Ballard. CinemaScope. Metrocolor. Dekor.: George W. Davis, Leroy Coleman, Henry Grace og Otto Siegel. Klip: Frank Santillo. Musik: George Bassman. Medv.: Joel McCrea, Randolph Scott, Ronald Starr, Mariette Hartley, James Drury, R. G. Armstrong, Edgar Buchanan, Jenie Jackson.

Sam Peckinpah er kommet for at blive. Med „Hævneren fra Gila City“ gav han et dansk publikum det første indtryk af at være den længe ventede nye mand på prærien – i „De red efter guld“ erobrer han totalt de klassiske vidder og beviser sin ret til at skabe film på et terræn, som efterhånden kun besøgtes af store veteraner og små epigoner. Peckinpah er den

nye mand og ingen lille forskræmt epigon, men tværtimod et betydeligt filmisk talent, en kunstner med vidunderlige visioner og med en fornemmelse for at lade det gamle milieu og den gamle atmosfære genopstå i *nye* billeder. I „De red efter guld“ beskæftiger han sig netop med det gamle stof set i en ny synsvinkel: vi oplever de svundne helte i deres uheroiske, men konfliktyldte og udfordrende alderdom. To veteraner mødes, den ene en retfærdighedens vogter, fattig, småussel at se til, ældet og grå – den anden ikke meget rigere, men moralsk mere liberal og parat til at lave de numre, som byder sig til. Peckinpah konfronterer de to gamle med en ung og opløst fyr, der ved alt om tilværelsen, og som mod sin vilje får sit hele liv ændret ved mødet med den retsindige gamle – og ved sin forelskelse i filmens helt utraditionelle heltinde (dejligt spillet af *Mariette Hartley*), et pigebarn, der i protest mod en religiøst forkrampet opdragelse kaster sig ud i et tragisk ægteskab med så at sige en hel familie slyngler. Kærlighedshistorien mellem de to unge udvikler sig i takt med filmens historie om en risikabel guldtransport og de konstante sammenstød med slynglerne. Med fremragende observationer beretter Peckinpah om disse mennesker og giver os en række lyriske billeder, der er fyldt med en tilbageholdt patos. Smukkest er det afsnit, der skildrer pigens fortvivlede bryllup fra den første opstemte nervøsitet – pigens i brudekjole rider forbi et telt med nysgerrige guldgravere – og frem til det uhyggelige orgie, som sætter punktum på festen. Men størst er filmen i sit sidste afsnit: de to veteraner beslutter sig til at møde slynglerne ansigt til ansigt og vandrer dem taktfast i møde. Denne afsluttende tribut til genrens traditioner drejes over i Peckinpahs gribende hyldest til disse to gamle, og da navnlig til den moralsk uangribelige af dem – han bliver ramt flere gange, falder om og afventer døden siddende på jorden, mens kameraet respektfuldt og langsomt glider nærmere og derpå roligt standser, mens han falder død om i billedets ene side. Smukkere er ingen western nogen sinde blevet afsluttet – kun få er mundet ud i den samme magtfulde tone af mennesskelighed og respekt.

Det bør vist anføres, at Peckinpah naturligvis ikke undgik den københavnske skæbne, som man gættede på måtte ligge parat til ham: mere end ét sted blev det fastslået, at nogen *John Ford*, det var han jo ikke. Ha ha, der fik han den, den grønskolling til Peckinpah, der i øvrigt måske slet ikke har lyst til at være nogen anden end sig selv. Hvad der da også er særdeles meget.

Jørgen Stegelmann.